

JAN FLAŠKA
KAŽDOU
CENU

motto

Za každou cenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Jan Flaška

Za každou cenu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JAN FLAŠKA
KAŽDOU
CENU

PRAHA
2018

Úvodní slovo Jiřího Březiny

Milí čtenáři!

Ne, ne – budme skromnější. Tedy:

Milý čtenáři!

Jak už brzy poznáš, autorem této knížky fejetonů je poměrně vtipný člověk. Ve chvílích, kdy jeho texty nejsou vysloveně legrační, jsou alespoň ironické nebo neotřele napsané. Já sám píšu detektivky, takže jsem se přirozeně snažil vypátrat, jak to ten chlap dělá.

Zjistil jsem něco, co jsi, milý čtenáři, možná ani nechtěl vědět: všechna ta legrace má svou temnou stránku.

Honza Flaška totiž své vtipy zkouší na živých lidech. Na svých dětech, příbuzných, kamarádech. Ti všichni musí přetrpět všechny ty příšerné zkušební verze vtípků, nepodařené slovní hříčky a žalostně nefunkční dvojsmysly. Teprve tehdy, když je Honza spokojený s jejich podobou, použije je do svých fejetonů. A to někdy trvá i celé týdny.

Snad si myslíš, milý čtenáři, že přeháním, ale já tohle martyrium zažil na vlastní kůži. Honza měl tenkrát rozepsaný fejeton o víně a zasekl se na pasáži o tom, jak rozpoznat jeho kvalitu. Při jednom našem setkání to na mě vybalil: „Víš, jak se dělí vína? Na dobrá a špatná!“ Dlouho se pak sám sobě smál.

Milý čtenáři, přijde ti to humorné? Mně ne.

O pár dní později jsem potkal Honzu na ulici. „Víš, jak dělíme vína? Na dobrá, špatná a pro Pražáky!“ (Smích.)

Zmohl jsem se jen na to, abych zvedl oči v sloup. Honza se zatvářil zkroušeně, ale nevzdal se. Bohužel.

Jednou mě ve tři hodiny v noci vzbudilo zapípání mobilu. Honzova SMSka zněla stručně: „Pitná a nepitná!“ Právě tehdy jsem se rozhodl začít se Honzovi vyhýbat.

I přesto se mu jednou podařilo mě dohonit, když jsem šel po ulici. Ještě celý zadýchaný na mě vybafl: „Pitná a užitková!“ Když pak konečně popadl dech a přestal se potit, zasmušil se. „Asi by se ale měla dělit nějak dál. Co takhle na chutná a... a...“ Tenkrát se mi naštěstí podařilo nenápadně se vytratit a od té doby vycházím z domu jen pod pseudonymem.

Proto, milý čtenáři, až budeš číst následující stránky, nezapomínej na to, že každý tvůj úsměv byl vykoupen utrpením a potoky slzí Honzových nejbližších. Kdesi jsem četl, že psaní fejetonů je řehole. Z vlastní zkušenosti to mohu jedině potvrdit – v Honzově případě je to skutečná řehole zejména pro jeho blízké.

Tvůj

Jiří Březina

P. S.: Čtěte detektivky.

Mrtví přicházejí z Přerova

Některé lidi jejich jméno předurčuje k velkým činům, k uměleckému vzepětí, v horším případě alespoň k význačným politickým rozhodnutím. Já se jmenuju Jan Flaška a moje jméno mě předurčuje k tomu, aby mi kdokoli, schopný dát dohromady větu o dvou větných členech, říkal pořád dokola věci jako „Jé! Flaška! Jsi zálohovanej? A máš špunt? Jsi skleněnej? Jsi od piva, nebo od limonády?“

Nejsem v tom ale sám. Třeba takový pan Těžký to jistě nemá v životě lehké, a paní Lehká to má určitě taky dost těžké – tedy všech 640 paní Lehkých, co po republice žijí. Soucítím i se šesti sty Stehny, kteří chodí po našich krajích, zejména po Praze a Chotěbořsku. Umím si představit posměšky, věnované všem Kosprdům, Houžvičkům, Urviníkům, Zadkům, Kakáčům a Grupáčům. Nemluvě o všech hloupých vtipech, které si musí vytrpět každý z těch 79 pánů, co se jmenují Smrt, zejména když někam přijdou na návštěvu.

Je mi trochu líto, že tahle zajímavá příjmení jsou čím dál tím vzácnější. Třeba takoví Mrtví pomalu vymírají – v roce 2010 u nás žilo 228 pánů a paní Mrtvých – většinou na Přerovsku – zatímco v roce 2015 jich bylo už o dvanáct méně, a to přesto, že se mezi těmito roky narodilo hned šest nových Mrtvých.

Svému legračnímu příjmení ale za jednu věc přeci jen vděčím. Myslím, že jsem díky němu empatičtější k ostatním – umím si představit, jaké to je, když musíte od dětství snášet ústrky a posměch kvůli něčemu, co jste si sami nevybrali a za co nemůžete. A nemusí to být jen jméno či příjmení, ale třeba i vzhled, vrozená neschopnost, nebo naopak výrazný či netradiční talent. Možná, že kdyby každý člověk musel rok žít s nějakým legračním příjmením, naučili by se lidé vzájemnému porozumění. Buď to, nebo by se zvýšil počet opravdu špatných vtipů na srandovní příjmení.

No, a kdyby vás to zajímalo, tak jsem – coby Flaška – skleněný, nezalohovaný a od vína a v poslední době si připadám poněkud nenaplněný. A co se týče špuntů, tak ty jsme si se ženou pořídili dokonce dva.

(statistická data jsou převzata z www.kdejsme.cz a online zdrojů MVČR)

Napiš, prosimtě, pár slov o sobě

Občas se stane, že vás někdo požádá, abyste řekli nebo napsali „pár slov o sobě“.

Každá třetířadá celebrita to má snadné: najde si o sobě něco na internetu a normálně dá Ctrl+C, Ctrl+V, ale co my, zástupci sprostého lidu, o nichž internet zarytě mlčí? My na sebe musíme všechnu tu chválu nakydát sami.

Mít možnost napsat „pár slov o sobě“ totiž znamená získat volný lístek do fantastického světa bezbřehého chvástání a egomaniakální sebe prezentace. Většina lidí proto do svých medailonků vypíše všechny své tituly, které visí z obou stran jejich jména jako hrozný parazitů, a pak je doplní seznamy svých výstav, publikací a vítězství.

I já pokaždé dostanu nutkání vyprsat se s něčím, co by všem vyrazilo dech, jako třeba že jsem se bez přístrojů potopil na dno Mariánského příkopu, zdolal Kilimandžáro poslepu na chůdách nebo že jsem snědl na posezení patnáct kilo živých chroustů. Bohužel, ohlédnou-li se objektivně za svým doposud prožitým životem, nezbývá mi než konstatovat, že je malý, plochý a ubohý. Mým největším dosaženým úspěchem tak zůstává, že jsem se nezabil, když jsem se pokoušel opravit pračku jen za pomoci dláta a vidličky. Mám-li ale přeci jen potlačit falešnou skromnost a vyjmenovat, v čem vynikám, pak jsou to: a) malost, b) plochost

a c) ubohost. V medailonku bych následně mohl zmínit i dosavadní milníky svého života:

1. V 16 letech jsem snědl skoro půl talíře vepřových plíčků a skoro jsem se u toho ani nepozvracel.
2. Ve 23 letech jsem byl poprvé u holiče a zjistil, že holič stříhá dvakrát rychleji než maminka, ale zato po mně chce šedesát korun.
3. V 35 letech jsem si koupil své první kolo. Když jsem si ho přivezl domů, zjistil jsem, že je dámské.
4. Svou ženu jsem při obou porodech držel za ruku. Býval bych radši, kdyby mě celého sevřela v náručí, protože jsem byl pokaždé dost nervózní, ale žena bohužel nemohla, protože právě rodila nějaké děti. Díky její vyrovnanosti a úsměvům jsem ty porody nakonec jakžtakž zvládl.

Jenže život není jen o milnících a titulech. Kdejaký slovnutný docent by byl hned lidu blíž, kdyby místo všech těch cizích slov stálo v jeho životopise něco lidského. Třeba: „Má slabost pro čivavy, šmoulovou zmrzlinu a předkusy. Rád se dloube v nose, když se nikdo nedívá. Miluje jódlování ve sprše. Jeho tajným snem je stát se virtuosem na apalačský dulcimer a zažít sex s černošskými dvojčaty.“ Alespoň mně by byl určitě blíž – už proto, kolik bychom toho měli společného.

I když já tedy netrvám na tom, aby to byla dvojčata.

Stručný životopis Boha

Na začátku historie si lidé nevěděli rady se spoustou věcí. Jejich život byl plný záhad: nevěděli, jak vznikají blesky, proč prší, jak se na nebe dostaly hvězdy, proč se vždycky ženy zamilují do nějakého úplného idiota a podobně, a tak si všechno, čemu nerozuměli, vysvětlovali tím, že svět řídí různí bohové.

Třeba ve starověkém Řecku měli bohy prakticky na všechno. Výklad světa podle starých Řeků je dost zmatený: na počátku byl Chaos, pak přišli Gaia, Eros a pár dalších, do toho se to začalo hemžit Titány, přičemž jeden z nich snědl vlastní děti a vykastroval svého otce, pak se tam začalo motat nějak moc postav včetně hloupých jednookých Kyklopů, co se ale vytahovali nad ostatní – prostě to celé připomínalo vznik nějaké nadnárodní korporace. Po následné restrukturalizaci se nejužší vedení řeckých bohů usídlilo na Olympu a rozdělilo si funkce: hromy a blesky, správu vodstev, lásku, války apod. Málokdo už dneska zná jejich jména, ale určitě si vzpomenete alespoň na jméno jejich CEO, totiž Dia. Dnes se podle něj jmenují potraviny bez cukru. (Taky pracoval pod přezdívkou Zeus.)

Podobné systémy fungovaly poměrně úspěšně pěkných pár století i v Římské říši, v Egyptě a i jinde, ale pak se ukázalo, že je jednodušší věřit v jediného Boha, který může za

všechno. Zpočátku to mezi zastánci více bohů a zastánci jediného Boha trochu skřípalo, takže ti první používali ty druhé jako krmivo pro lvy, ale po mnoha a mnoha staletích, kdy se tyhle dvě skupiny vzájemně vyvražďovaly, se lidé nakonec víceméně shodli na tom, že Bůh je jen jeden, a teď se vyvražďují kvůli tomu, že se nedokážou shodnout jaký. Pojdme se teď podívat na nejdůležitější světová náboženství.

Židé patří mezi skutečné pionýry monoteismu. Vyznávají jediného Boha, který vystupuje pod uměleckým pseudonymem JHVH, a už tisíce let o něm čtou pozpátku knížku namotanou na klacku, a navíc napsanou cizím písmem. Dělají i spoustu dalších úplně nesrozumitelných věcí v divném jazyce, což je hlavní důvod, proč je všichni nenávidí a odjakživa na ně pořádají pogromy. Židé jsou historickým důkazem dávného lidského přesvědčení, že když něčemu nerozumím, tak to zabiju a okradu. Moc bych se nedivil tomu, kdyby se nějakým takovým způsobem dostal do křesťanské bible židovský Starý zákon.

Ten ale pro křesťany není tak důležitý, jejich zásadní svatou knihou je dva tisíce let starý Nový zákon, což ho navzdory názvu neřadí zrovna mezi horké novinky na knižním trhu. Je s podivem, jak dlouho se tahle věc drží v knihkupectvích, její děj přitom není zas až tak strhující. Posuďte sami: panně se narodí chlápek a tvrdí, že je syn Boha, což mu nejdřív všichni věří, když jim předělává vodu na víno a dává chleba zadarmo. Chlápek všechny nabádá, že by se měli vzájemně milovat, ale přitom je sám na ostatní většinou narsaný, protože lidi se moc rádi nemají. Krom dvanácti, co mu všechno žerou, to lidi po nějaké době přestane bavit, a tak ho strašlivě zmlátí a ukřižují a hnusně se mu smějí, že není

syn Boha. On jim všem ale stejně nakonec vytře zrak, protože tři dny po smrti obživne a vyleze do nebe za Bohem všem natruc. To celé je v té knížce napsáno čtyřikrát za sebou.

Hodně se teď mluví o islámu. Tohle náboženství v poslední době proslulo hlavně díky extremistům, kteří se snaží o výhodách svého vyznání přesvědčit ostatní tím, že je pozabíjejí a rozhazují přitom kolem sebe kusy vlastního masa. Islám stojí na pěti pilířích, což je hned o tři víc, než kolik má naše důchodová reforma. Jsou to: „šaháda“ – víra v jednoho Boha a jeho proroka Mohameda, „saum“ – povinnost držet o ramadánu půst, „hadždž“ – povinnost vykonat pouť do Mekáče, „zakát“ – povinná almužna na chudé a „salát“ – pořádně opotřebovaný výtisk Koránu. Mezi Čechy nemá islám moc šanci uspět kvůli svému vztahu k domácím mazlíčkům: pro muslima je pes nečisté zvíře, kdežto pro Čecha je pes prdelka chlupatá, co skáče přes oves, a jde za ní myslivec.

Buddhisté považují své náboženství spíš za systém, jak pracovat se svou myslí, meditovat a chodit do vegetariánské restaurace. Zakladatelem buddhismu byl před 2 500 lety jeden princ, co si sednul pod strom v Indii a seděl pod ním tak dlouho, až tam dosáhl posvácení. Nebo podsvícení? Něčeho takového.

O hinduistech toho u nás moc nevíme, snad jen to, že jich je miliarda, že věří v kasty, převtělování, v bohy Šivu, Bráhmů a Višnu a v to, že bohyně Kálí.

Nezapomínejme ani na nejrozšířenější české náboženství: ateismus. Ateisté věří, že Bůh neexistuje, takže všechno vzniklo jen shodou náhod. Vesmír se na začátku tak nějak zamyslel, až to bouchlo a byly z toho hvězdy a pak i planety. No a pak na zeměkouli tak dlouho bublaly oceány, až

z nich vylezly natolik rozdílné a bizarní formy života, jako je třeba fuchsie, krtonožka nebo členská základna politického hnutí ANO.

Je i mnoho dalších věrouk, ale tento článek nemá ambice seznámit vás se světovými náboženstvími nějak zevrubně. Je na vás, abyste se sami ponořili do studia dějin různých náboženských směrů. Jsou to fascinující příběhy plné moudrosti, naprostých blábolů, válek, fanatismu, mystiky, dalších naprostých blábolů, upocených pokusů největších mozků světa ty bláboly nějak rozumně vysvětlit, zázraků, bojů o moc, lidské houževnatosti, krásy, lásky a blábolů. Studium náboženství vám přinese nejen lepší pochopení dějin a lidstva, ale zejména lepší pochopení tohoto fejetonu. Protože až budete studovat světová náboženství, přestane si najednou být jistí, jestli si z vás dělám větší srandu já, nebo ta náboženství.

Intelligence vybuchujících počítačů

Určitě se vám to stalo taky. Nutně jste po někom potřebovali, aby vám e-mailem poslal obrázek, text nebo něco podobného, ovšem odpovědi jste se dočkali až po několika týdnech s vysvětlením: „Promiň, ale mně *vybuchnul počítač*.“ To je důkaz, že jsou inteligentní, neboť reagují stejně jako člověk, když po něm něco chcete.

Ještě v roce 1950 ovšem matematik Alan Turing razil teorii umělé inteligence, v níž se o vybuchujících počítačích nic netvrdilo. Podle něj se inteligentní stroj pozná podle toho, že „jeho lingvistický výstup nerozeznáme od lingvistického výstupu člověka“. Bohužel, ani dnes, po šedesáti letech překotného vývoje výpočetní techniky a mohutného vzestupu civilizace, neprojde Turingovým testem inteligence spousta lidí, natož počítačů. Například předvčerejší rozhovor s pá-nem, co dělá zákaznickou podporu mému dodavateli plynu, ve mně vzbudil dojem, že nemluví s člověkem, ale s nepodařeným výsledkem romantického vztahu mezi cvičeným ptakopyskem a zaseknutým gramofonem.

Já: „*Můžete mi vysvětlit, proč jste zlevnili plyn, ale zvedli mi měsíční zálohy?*“

Podpora: „*Děláme to pro větší spokojenost zákazníků.*“

Já: „*Ale já nejsem spokojený! Nechápu, proč mám platit víc, když plyn zlevnil.*“

Podpora: „Kdybyste platil méně, bylo by to pro vás nevýhodné. Děláme vše pro spokojenost našich zákazníků. Máte ještě nějaké dotazy?“

Já: „Ne, děkuji. Pozdravujte gramofon a ptakopyska.“

Podpora: „Ano, děkuji. Pro vaši větší spokojenost byl náš rozhovor nahráván.“

Pracovní pozici takovéhohohle člověka by nemusel zastávat počítač disponující umělou inteligencí, bohatě by stačil i psychotický psací stroj se začínající demencí.

Na druhou stranu, právě těmhle lidem by mohl rozvoj počítačů hodně pomoci. Když už mohou mít lidé umělé zuby, umělé klouby a umělá poprsí, proč by jim nemohli voperovat i umělou inteligenci? Znímám řadu lidí, kteří nejsou inteligentnější než topinkovač (čímž myslím topinkovač odpojený od přívodu elektrické energie); nezřídka jsou to právě ti lidé, co mají umělá poprsí. Takovým nešťastníkům by uměle navýšené IQ výrazně pomohlo překonávat překážky, které brzdí jejich osobnostní rozvoj, například jakou kabelku si dneska vzít k těmhle botám. Zůstává otázkou, jestli by jim umělá inteligence neplandala v tom obrovském volném prostoru, který mají v hlavě vedle svého mozku.

Zatím jde o čistě teoretickou otázku, protože umělá inteligence je zatím velmi neumělá. Kromě řady jiných firem se do pokusů s ní odvážně pustil i Microsoft. Jeho pokus dopadl přesně tak, jako dopadají všechny pokusy firmy Microsoft přijít s něčím novým. Na konci března 2016 umístila na internetovou sociální síť Twitter počítač, který předstíral, že je pubertální jménem Tay.

Umělá dívka si v typickém holčičím slangu povídala s jinými uživateli a z toho, co se od nich dozvěděla, se učila a vylepšovala své znalosti a inteligenci. Jenže když vystupu-

jete jako krásná, nezkušená a všemu otevřená puberťačka, je vaše inteligence samozřejmě to úplně poslední, o co se bude maskulinní IT svět zajímat.

Ono to tedy zpočátku vypadalo docela dobře: Tay vykládala, že „lidi jsou supr“. Po šestnácti hodinách provozu ale musel Microsoft svou umělou dcerušku vypnout. Začala totiž do světa vytrubovat, že nenávidí Židy, Mexičany a černochoy, že Hitler byl prima chlapík a že feministky by měly vychcípát a shořet v pekle. Mimoto oslovovala všechny uživatele „tatínku“ a nabízela jim nefalšovaný robotí incestní sex. Není úplně jasné, nakolik za názory a formování osobnosti Tay nesou zodpovědnost recesisté a nakolik běžný vzorek obyvatelstva, každopádně je jasné, že se místo umělé inteligence podařilo naprogramovat ukázkový příklad umělé blbosti.

Celý příběh v sobě nese hned několik morálních ponaučení. Za prvé: není nic jednoduššího než někoho naučit nenávisť. Dokonce k tomu ani nepotřebujete žádná fakta. Za druhé: je úplně jedno, jak vysoké máte IQ – jakmile vám schází znalosti historie, morálka, soudnost a podobné maličkosti, budete na konci dne spolu s Tay vykřikovat, že Hitler je zakladatel ateismu, který neudělal nikdy nic špatného a že existují jen dvě naděje pro lidstvo: Donald Trump a genocida. A konečně za třetí: až budete posílat do digitálního světa nějakého umělého potomka, dejte mu do vínku něco jiného než osobnost „mladé, nezkušené puberťačky“. Takový „tlustý, uhrovatý puberťák s mastnými vlasy a rovnátky se zájmem o nukleární fyziku a rozmnožování lišejníků“ určitě odradí každého, kdo by měl záslusk na robotí incestní sex.

Předvoj inteligentních strojů tedy v současnosti stále vede IBM Watson, což je počítač velký jako menší posilovna a na-

zvaný nikoli podle nedůvtipného společníka Sherlocka Holmese, ale podle důvtipného obchodníka IBM Thomase J. Watsona. Ten už ve třicátých letech přesvědčil svět, že budoucnost leží v děrných štítcích; šlo tak o prvního člověka na světě, který vydělal miliony dolarů na dírách do papíru. Počítač Watson v roce 2011 vyhrál v americké televizi znalostní soutěž *Jeopardy!* a spoustě lidí tím potvrdil jejich domněnku, že inteligence se pozná podle toho, že se objevíte v televizi.

Odborníci v IBM se taky pokusili implementovat Watsonovi základy kreativity. Ta měla spočívat v jeho schopnosti navrhovat netradiční kombinace surovin pro přípravu pokrmů. Je zvláštní, že to, co odborníci považují ve Watsonově případě za důkaz inteligence, považuje moje žena v mém případě za důkaz vodnatelnosti mozku. Těžko přitom budete hledat kreativnější kombinaci surovin, než jakou představuje moje pochoutka z plísňového sýra, plísňové marmelády, plísňové tlačenky a plísňového chleba, přičemž je to celé zabalené do něčeho, co jsem našel hodně vzadu v ledničce a z čeho jsem předtím vylil mrkev. Až si tuhleto dobrotu doma sami připravíte, můžete ji na závěr dozdobit snítkou koriandru, pokud má tedy koriandr snítky.

Nakonec – mně je jedno, co si kdo myslí o mé kulinářské invenci, potažmo o mé neumělé inteligenci. Inteligence není všechno. Stačí se rozhlédnout kolem sebe, aby člověk pochopil, co se světem udělala divoká, nezřízená inteligence, zejména ta, co vystupuje v televizi. Lidstvu dnes schází něco jiného než inteligence – ano, je nejvyšší čas, abychom i v počítačích začali namísto umělé inteligence rozvíjet prostý, obyčejný umělý selský rozum.

Život pod vlivem adrenalinu

Jsem vysloveně adrenalinový typ. Dalo by se říct, že adrenalinem doslova žiju a neuplyne snad den, abych něco adrenalinového nezažil. Přesto mi můj první, iniciační zážitek utkvěl víc než všechny následující.

Bylo tehdy vražedně horké léto, já seděl na břehu Máchova jezera a z bezpečné vzdálenosti se díval, jak lidé skáčou na dlouhatánské gumě z jeřábu, který se tyčil desítky metrů nad vodní plochou. Někteří se v nejhlubším bodě svého seskoku na vteřinu zastavili a téměř se dotkli hladiny jezera. Vypadalo to opojně a nebezpečně, ale přeci jen mi celá záležitost připadala až příliš zajištěná, příliš předpokládatelná. A v tu chvíli jsem se rozhodl. Vstal jsem a pevným, odhodlaným krokem jsem se v tom šíleném, úporném, už týdny trvajícím vedru vydal k úpatí jeřábu a tam si ve stánku s rychlým občerstvením koupil dvacet deka značně uleželého bramborového salátu s majonézou.

Od té doby jsou pro mě risk, napětí a nebezpečí nedílnými součástmi života.

Nejsem v tom samozřejmě sám. Mám třeba kamarády, kteří s cílem nahonit si nějaký adrenalin vyrážejí do hor s chlebníky plnými karabin a maček, aby tu svépomocí zdolávali hroživě vypadající skalní stěny. Já sice nikdy skálu neslézal, ale věřím, že to může být stejně dobrodružné, na-

pínavé a nebezpečné, jako byl onehdy můj vrcholný vysokohorský zážitek, kdy se mi povedlo zdolat Sněžku v lakýrkách do divadla, protože jsem jiné boty zrovna neměl.

Také o mně málokdo ví, že rád skáču na kole. Profesionálové i cykloamatéři si za tím účelem pořizují bytelná profesionální skákací kola, kdežto mně stačí staré kolo, které se mnou skáče i na úplné rovince, protože je to zkroucený, rozpadající se šrot, který trpí cykloleproou a pořád z něho něco odpadává. Jet na něm na nákup je adrenalinový zážitek – nikdy totiž nevíte, kdy vám upadne kolo nebo se utrhnou brzdy.

Každodenní dávku hormonu vzrušení si zajišťuju i dalšími drobnými napínavými zážitky. Patří k nim třeba botulinová dobrodružství při konzumaci klobásy, co byla několik měsíců vrostlá v zadní stěně ledničky, nebo vydloubávání kousků jídla ze zubů za pomoci odlamovacího řemeslnického nože. Hladina adrenalinu mi neklesá ani v noci, kdy spím na samém okraji rozkládacího gauče, který sdílím se svou ženou a dvěma dětmi. Jejich kopající nožičky mě ohrožují z jedné strany, zatímco v případě pádu z gauče na druhé straně se zřítím přímo do kolejiště pod vlak, mezi bagry, plastové koně a kostičky lega.

Nejvíc se ale těším na dobu dovolených a prázdnin, kdy mohu svým adrenalinovým choutkám konečně popustit uzdu naplno. I letos hodlám vzít všechny stánky s občerstvením ztečí – a ne, neotočím se zády k žádnému z nich. Vždyť ještě dnes, po tolika letech, se všechny toaletní mísy v okolí Máchova jezera otřásají při vzpomínce na mou dáv nou odvahu.

Co jsem vám to vlastně chtěl?

Daniel Tammet v roce 2004 dokázal z paměti recitovat číslo pí na 22 514 desetinných míst, což mu trvalo pět hodin a devět minut. O jedenáct let později jsem si já nedokázal zapamatovat čtyřmístný PIN k telefonu a stejně jako Danielu Tammetovi mi trvalo pět hodin, než jsem ho našel v počítači, ke kterému jsem taky zapomněl heslo.

Je jednou z největších záhad světa, že si člověk není schopný zapamatovat hesla k vlastní kreditce nebo k e-mailu, zato si celý život pamatuje literární skvosty typu „Jezte sýry, jsou zdravé“, „Azurit najdeš všude tam, kde je krásně měkounko“ nebo „Pomáhat a chránit“. Škoda, že jako hesla do počítače jsou tyhle slogany nepoužitelné, jelikož jsou příliš stupidní.

Na rozdíl od Daniela Tammeta mi dělá potíže zapamatovat si číslo pí alespoň na dvě desetinná místa. Kromě opravdu mizerné paměti na čísla mám taky příšernou paměť na jména – a tím myslím vlastní jména, podstatná jména, přídavná jména a zájmena. Díry ve vlastní paměti se proto snažím zaplácávat pomocí všudypřítomných papírků, zápisníků a cancourů se šifrovanými vzkazy sobě samému: „Koupit gaffu / Vyměnit srdce za tračník / Slepit vílu / Plíseň!!!!“

Docela to funguje, ale jednu věc tím stejně ošulit nejde. Myslím tím onu situaci, kdy se ke mně hrne někdo nezná-

mý s vyceněnými zuby, a já nemám nejmenší tušení, jak se jmenuje, kde jsme se viděli a jestli mě nechce pokousat. Ještě trapnější to začne být, když mě oslovuje „ty jeden bobane“ a já přesto pořád netuším, o koho jde. Takový okamžik dokáže trumfnout jen dvě ještě trapnější věci: 1) když se mi totéž stane popáté se stejným člověkem; 2) když nás prezident promluví v televizi.

Pokud trpíte stejnou neschopností pamatovat si jména jako já, mám pro vás dobrou zprávu. Existuje jedna velmi jednoduchá mnemotechnická pomůcka, která vám pomůže si zapomenutá jména snadno vybavit. Bohužel jsem ji zapomněl, takže se musíte zeptat jinde. Zato jsem si alespoň vzpomněl na jednoho svého známého (jeho jméno mi teď vypadlo), který má pro tyto případy připravenou větu: „Ty jo, člověče, kdy my jsme se viděli naposledy?“ Úspěšně ji používal do té doby, než dostal odpověď: „Včera, celý odpoledne, ty vole!“ Od té doby žije v lesích a schovává se před lidmi.

Mám pocit, že poslední, co zbývá lidem, jako jsem já, je založit klub Anonymních sklerotiků. Akorát mám obavu, že bychom se nikdy nesetkali, protože bychom všichni zapomněli, kdy a kde máme schůzi – leda bychom si to všichni zašifrovali na cancoury.

Jo, málem bych zapomněl – ten PIN byl 1234.

Důležitost pohlavního života pro film a literaturu

Miluju filmy, zvláště ty nové. V každém novém filmu totiž hraje nějaká mladá herečka, a jakmile v novém filmu hraje nějaká mladá herečka, je to proto, aby se na plátně objevila svlečená. Výjimkou jsou snad jen filmy pro děti do tří let, které jsou buď animované, nebo v nich hlavní roli hraje vydra, která ovšem pro nás muže nemá dostatečně přitažlivě vytvarované druhotné pohlavní znaky.

Každopádně, každá mladá herečka, která bojuje s radioaktivními zombie vetřelci, jednou nutně odloží plamenomet, aby ve sprše třípytné krůpěje vody z dokonalých křivek jejího těla smyly mimozemský sliz. Mezitím se zombie vetřelci nepozorovaně dostanou až do její koupelny, čímž scéna získává své opodstatnění v ději – díky ní totiž divák vidí, jak přibližně vypadá žena bez oblečení.

Možná jste si všimli, že ve filmech je mnohem více sprchových scén s vlnadnými ženami než sprchových scén s urostlými muži. Je to tím, že muži jsou mnohem rozměrnější než ženy, takže se k nim do sprchového koutu už nevejde kamera. Svalnatého muže vždy zahlédneme teprve ve chvíli, kdy s naolejovaným hrudníkem, ručníkem obaleným kolem třísel a s testosteronem prýštícím z očí vchází do intimně osvětlené ložnice, kde už na něj v posteli mezi saténovými dekami netrpělivě čeká upocený kameraman.

V ložnici je pro kameru naštěstí místa dost a poté, co nazí herci zalezou s kameramanem pod deku, divák vidí už úplně všechno; zejména to, jak scenárista i režisér při zobrazování milostných scén naprosto ztratili kontakt s realitou.

Podobně jako filmy, i stránky všech novodobých knih jsou za účelem přiblížení se skutečnosti doslova prošpikovány pohlavními orgány a sci-fi milostnými scénami. To, jak v moderních knihách vypadá sex, se samozřejmě liší podle toho, jakého věku a pohlaví je cílová skupina čtenářů a jak velké je autor prase. Máte-li v úmyslu napsat knihu, je nutné ji kvůli lepší čtivosti lubrikovat alespoň pár stránkami sexu, a to podle následující tabulky:

Věk	Ženy	Muži
3 až 15 let	romantická líbačka s upíry	boj s draky za pomoci kouzelných mečů
15 až 30 let	vášnivý sex s náhodnými bohatými cizinci	zvrácený úchylný sex
30 až 50 let	scény plné sexu s použitím pomůcek, které vypadají spíš jako vybavení do dílny	úchylný zvrácený sex
nad 50 let	romantické hraběnky a recepty na dorty	popis opravy motoru (prováděné během zvráceného, perverzně úchylného sexu)